

את **ברטה קוורץ וגלינה** התופרות. מי שלא חווה זאת לא ראה עבודת צוות עם חשיבה על כל פרט (סרט, חרוז או רקמה). ללכת לגולדשטיין בנחלת בנימין ולבחור ביחד את הבד המתאים לכל ריקוד. סקיצות ייחודיות וגזרות, היו מנת חלקן של שתי התופרות היקרות הללו. לצערנו ברטה נדרסה, היא חצתה את הכביש ליד המשרד ואוטובוס פגע בה. זה היה יום לפני שתי הופעות בגבעתיים ולאחר שהכינה את כל מה שנדרש להופעה. יונתן נסע להלוויה ואנחנו ערכנו חזרה, כשמאחורי הקלעים עמד לו קרש הגיהוץ עם נר זיכרון בודד ומחכה לגיהוץ אחרון של ברטה יהי זכרה ברוך.

מלחמת המפרץ - נחש צפע

בינואר 1991, בזמן מלחמת המפרץ, עבדתי באולפני הבירה - אולפני טלוויזיה בירושלים. פתאום קיבלתי הודעה בזימונית: "מתי אתה מגיעה העירה (תל אביב)? תתקשרי! יונתן".

הופתעתי מאד. זו לא התקופה שיונתן היה נוהג להגיע לארץ מפריז. מיד התקשרתי וקבענו להיפגש

יונתן ואני

אלון שמידט, רקדן ומנהל להקת כרמון

ק שה לי להגדיר את הזמן המדויק שבו נפגשתי עם יונתן, לוחות הזמנים מטשטשים ונראה כי תמיד הוא היה חלק מחיי...

עוד בנעורי, כרקדן בלהקת "הורה נעורים" בירושלים, עקבתי אחרי "להקת ירושלים". אני זוכר שכל כך התרשמתי מיצירתיותו של יונתן והייתי נוהג להתפלח לבית ספר ארלוזורוב, כדי לצפות ברקדני הלהקה שרקדו באולם הספורט, שם עפו ניצוצות של "גאוניות כרמוניות" טהורות.

המפגש הראשון שלי עמו היה באופן אקראי, בתקופה בה עמדתי להיכנס לשנת קבע בצבא. נפגשנו אצל **ברכה דודאי ז"ל**, כאשר יונתן הגיע אליה עם **יוסי טל-גן**, על מנת לסגור דברים לפסטיבל כרמיאל הראשון. ההכרות הייתה קצרה אבל כבר אז הרגשתי קרבה אליו וחיבור מיוחד.

במהלך שירותי הצבאי בקבע בחיל האוויר, לימדתי רקדנים בבסיס לרקוד במסגרת טקסי העברת פיקוד. לצורך המופע החלטתי לפנות ליונתן ולבקש ממנו להשאיל לי סט תלבושות. מקורבים הזהירו אותי שלא אעיז לבקש והוא יראה זאת כחוצפה. בכל זאת החלטתי לבקש. יונתן שמע ממני שאני צריך סט תלבושות לצבא הסכים מיד: "בוודאי, המחסן למטה מתחת למטה הפסטיבל, על יד המסעדה הסינית. תיגש ותיקח מה שאתה צריך". ידעתי בדיוק מה אני צריך והדבר הפתיע את יונתן. הייתה זו התלבושת של "הרועה הקטנה"... "מר חייל", אמר, "תזכיר לי איך קוראים לך?" מאז הכל היסטוריה.

לאורך השנים עבדתי לצדו בהפקת מופעים בפסטיבל כרמיאל. ממופעי הלהקות באולמות הספורט. למופעי הלילה בפארק אלון, וכמובן במופעי הפתיחה והסיום בבמה המרכזית. לכל דבר ועניין הייתי לצדו, מה שהמשיך עם השנים ב"עמותת כרמון" (ע"מי לשעבר), כרקדן ומנהל האדמיניסטרטיבי של הלהקה.

העבודה כמנהל להקה לצידו של יונתן, הובילה אותי לעבודה עם יוצרים נוספים. אי אפשר מבלי להזכיר

כוכבו הלך
וגדל ככל
שחיבר אליו
אנשים. בכל
אחד השאיר
חותמת ייחודית,
ובכישורו
המיוחד ידע
לחבר אותם
בכוח האהבה
למחול.

כך בין סקאד לסקאד, מ"נחש צפע" ל"שרב כבד", אנחנו עושים חזרות בגבעתיים ומתכוננים לפסטיבל במינכן. החזרות התנהלו בקפידה. כל קפיצה, כל סיבוב וכל פה-דה-בורה, התחבר לתנועה ורגש שרק יונתן ידע להוציא מהרקדנים ולהביא אותם לביצוע המדויק. בנוסף, אני זוכר את העבודה על העריכות המוסיקליות באולפן בירושלים ונסיעה עם עודדה ויונתן לכרמיאל, להביא תלבושות למופע, כשברקע שקיעות ואזעקות שהשתלבו באופן מוזר.

במינכן ארחו אותנו כמלכים במלון "ארבע העונות" של רשת קמפינסקי. ההתרגשות הייתה גדולה. העברנו את הימים והלילות בחזרות אינטנסיביות ופתאום אנחנו על במה אחת עם גדולי האמנים באותה תקופה. היו אלה ארבעה ימים בלתי נשכחים. שבעה זוגות שהופיעו בשני מופעים כשברקע שתי אזעקות בתל אביב המשודרות ב-CNN.

יונתן ואימי פנינה

בדצמבר 2002 אימי פנינה חלתה. בעבר עבדה במשרד כרטיסים בירושלים והיו לה קשרים עם קהלים רבים. ללהקה תוכננה הופעה ב"בית שמואל" בירושלים. יום אחד כשסעדתי את אימא, שוחחתי עם יונתן על המופע ועל מכירת הכרטיסים למופע. יונתן ביקש לדבר עם אימא ואמר לה שהלהקה צריכה למכור את הכרטיסים למופע באולם מלא והוא מבקש את עזרתה. אימא ענתה שאין לה כוח, אבל תשתדל לעזור. "אני סומך עליך שתצליחי", אמר לה.

השיחה הסתיימה וכבמטה קסם אימא התאוששה והחלה לחלק לי הוראות: "אלון, תביא את הפנקס

למחרת היום ברחוב ברדיצ'בסקי, במשרד של שלמה ממון. בפגישה, הפרטים כולם היו ברורים לו: "אז ככה, יש פסטיבל למחול אמנותי במינכן ואנחנו טסים להופיע. ניקח 7 זוגות. נרקוד שתי מחרוזות קבליסטים וריקוד חסידי, מגש הכסף ורפסודיה. נעשה יחד חזרות. יהיה בסדר, נטוס לארבעה ימים." הוא הוציא תכנייה מודפסת עם תמונה של "להקת כרמון" משנת '67.

"שם הלהקה יהיה כרמית", הוסיף. "למה כרמית? אהה... זה כרמון בקטן... אמר וחיך. "ומי ירקוד?" שאלתי. "נגייס רקדנים" השיב. "אתה" (אני? בחיים לא חשבתי שיציע אותי), "נדבר עם עמוס, בארי ועוד רקדנים ונחשוב גם על בנות". כך היה. חזרתי הביתה מאושר והתחלנו לקבץ קבוצה שנסעה בסופו של דבר למינכן, ככה סתם באמצע החיים ומסכות האב"כ.

ואם יש לידה. כך החל החיבור המיוחד שלו עם לילך ובהמשך עם ילדי הנוספים.

רק ילדינו הורשו להתרוצץ בין הרקדנים בזמן החזרות. הקשר של יונתן לילדים היה מאוד מיוחד. הוא הרעיף עליהם חום ואהבה, והם אהבו אותו בחזרה. באחת החזרות, כשהגעתי עם לילך, היא התחילה לזחול בין הרקדנים ויונתן אמר: "שלא תפריע לכם. תמשיכו לרקוד...". וכך היה מרים אותה ורוקד עם הרקדנים. היה לו חיבור מדהים לילדים.

באחד הביקורים שלנו בפריז, רצה יונתן לפנק את הילדים באוכל שהם אוהבים. לילך אהבה כרוב חמוץ ועמרי נקניקיות. יונתן הסתובב אתנו ברחבי השווקים, כדי למצוא להם מה שהם רוצים, והזמין אותנו לביתו לערוך עבורנו, עם מוצרים אלה, ארוחה לתפארת. היה לו חשוב מאוד שהילדים ייהנו ויהיה להם טוב. הוא הסתובב עמנו בפריז והראה לנו את כל האתרים המיוחדים. בסיום הטיול, כשעלינו לאוטובוס שלקח אותנו לשדה התעופה, עמרי ממש בכה ושניהם הצמידו את כפות ידיהם מעבר לשני צידי חלונות האוטובוס. נראה כי גם ליונתן זלגה דמעה קטנה.

מאז, עברו שנים, הילדים כבר גדולים. יונתן תמיד התעניין בשלומם ושמח לראותם כשבא עם שוקי לבקר אצלנו. הוא הפך לבן משפחה והילדים ראו בו "סבא שלישי".

אהבנו אותו מאוד לא בשל יצירתיותו ועשייתו הרבה, כי בשבילנו הוא היה אדם קרוב ואהוב, איש מקסים עם לב ענק. נאהב אותך תמיד!

יונתן היה מיוחד בגישתו לאנשים. היה מיוחד ביצירתו ובעשייתו. "לכל אחד כוכב יש בשמיים". אני אומר: "לכל אחד היונתן שלו". הוא "נגע" בכל אחד מאתנו. כוכבו הלך וגדל ככל שחיבר אליו אנשים. בכל אחד השאיר חותמת ייחודית, ובכשרונו המיוחד ידע לחבר אותם בכוח האהבה למחול.

יונתן, היה ועדיין הנו מושא להערצה וסמל בעיני לארץ ישראל היפה והטובה, אפילו היום, בזמנים שמושג כזה נשמע "קלישאתי". יצירות המחול היו ויישארן מרשימות וייחודיות שלא ניתן לחקותן, אלא רק לקבל השראה מהן. העבודה לצדו הייתה מרתקת, מרגשת ומעשירה ביותר. בכל יצירה ולקראת כל הפקה והפקה... הוא היה בשבילי "אב רוחני" ומקור להשראה בתחום. אני בטוח שכך גם לעוד רבים.

משפחת שמידט לילך דגנית מאיה יונתן ועומרי 2010

מהמגירה, תתקשר עכשיו לכל מי שאגיד לך! כך ישבנו מספר שעות והתקשרנו אל כל אנשי האליטה הירושלמית, חברים ואנשי מקצוע חשובים בירושלים. אימא פונה ומציעה וכל זאת ללא ידיעתם שהיא לא בקו בריאות.

הגיע מועד המופע. נסעתי להורים והפצרתי באימא שתבוא. היא אמרה: "נראה, יהיה טוב". לבסוף היא קמה, התארגנה והתאפרה, והגיעה לאולם. יונתן ביקש ממנה שתשב על ידו בעמדת הפיקוד, ותצפה במופע משם. כך היה. הוא היה רגיש ומתחשב, ולא עזב אותה תוך כדי ניהול מופע. האולם היה מלא מפה לפה. האנרגיות מהמופע החזיקו אותה למשך שבועיים נוספים, אך מיד אחר כך, אימא נפטרה עם טעם של עשייה ועזרה כמו שרק היא ידעה לתת.

יונתן ומשפחתי

ליונתן היה קשר מיוחד עם משפחתי - אשתי **דגנית** והילדים **לילך, עמרי ומאיה**. דגנית מוסיפה:

עם השנים הפך יונתן לחלק בלתי נפרד ממשפחתנו. כמעט כל פעם שהוא ושוקי היו מגיעים לארץ, היינו נפגשים. כשהייתי בהריון, בחודש תשיעי עם לילך בכורתי (לפני כ-22 שנים), להקת כרמון ערכה חזרות מדי יום שישי. החזרות נערכו ברצינות ומקצועיות רבה. רק לאלון אושר להיות עם פלאפון במידה ותתחיל לידה ואזדקק לו. בכל שיחת טלפון שאלון קיבל, נעצרה החזרה ויונתן התעניין לדעת מה קורה,

הוא היה בשבילי
"אב רוחני"
ומקור להשראה
בתחום.
אני בטוח שכך
גם לעוד רבים.